

„Sokan mások, akik vagyonukból gondoskodnak...” Lk. 8,-1–3

10. A valláspolitikai vértelen forradalom

Jesus ben Jozefosz/Pantera valláspolitikai tevékenysége katolikus vallásos olvasatban a tanúságtétel időszakaként vonul be az ígéhirdetésbe. Én ezzel a megközelítéssel nem is akarok, nem is tudok vitatkozni. Mindenki úgy közelíti meg Jézus „aktív” hároméves tevékenységét, ahogyan a világlátása engedti.

A torinói lepel nyomtömegének második vonalbeli nyomai mind kizárólag vérnyomok, egyedül a lándzsa sebe körül folyt ki „víz” is, amely színtelen testnedv. Olyan vérnyomok, melyek a szenvedéstörténetnek nevezett nagyjából 60 órás időszakban kerültek a lepelre, illetve a másodlagos vérzések nyomai a sírban. Ez közelebről nagycsüörtök este és húsvét vasárnap reggel közé tehető. Persze maga az idő „meghatározás” is már (megint) ingatag, mert 33-ban a csüörtök a széder est volt, melyet addig ezeregynéhányszázszor már megült a zsidó kultúra, és azóta is ünnepli minden évben, peszah előtt. Jézusnak magának fogalma sem volt a húsvétról mint fogalomról, a környezetének sem, és a korabeli zsidó kultúra sem ismerte ezt a fogalmat. Nincs tehát ájtatosság, tömjénfüst, vallási magába fordulás, miegyéb, legkevésbé pedig nem jön a nyuszi. Zsidó ünnep van, amely inkább egy Valentin-napi bulizáshoz hasonlít, egyfajta kézművesvásárral, korabeli vurstlival, alkoholizással. Ha kicsit is tárgyilagos akarok maradni, akkor egy maroknyi követőn kívül senkit sem érdekelt a sokadik néptanító kivégzése a város mellett, a városfalon túl. Mivel a rómaiakat nem érdekelte az elnyomott terület ünnepe, nekik semmiféle skrupulusuk nem volt azért, hogy egy ünnepnapon végzik ki a három elítéltet. Ha 33-ban lett volna televízió, akkor a Római Birodalmi Császári Televízió valami hasonlóról számolt volna be:

Tisztelt Nézőink!

Császári Híradó (CSTV) Római Nagybirodalmi Híradóját látják

Csüörtök esti különkiadás

Hosszas körözés után a belügyi szervek és a zsidó elhárítás közös akciója eredményeként, a Getsemáni kert¹²³ nevű műveleti területen elfogták N. Jézust, aki három éve a hatóságok látókörébe került. N. Jézus és tettestársai bűnösök, a politikai izgatás folytatólagosan elkövetett, minősített bűntettében. Tevékenységük elsősorban a zsidó törvények szerint büntetendő. A közvélemény nagyobb részében is felháborodást keltett az elkövetők részéről az évezredes hagyományok arrogáns hangvételű lábbal tiprása. Tettüket súlyosítja, hogy azt bünszervezetben követték el. Nem csak a tanítványok tizenkét tagú, a hatóságok számára, jól körül írható csoportja volt N. Jézus tettestársa, de szorosán együttműködtek a zelótáknak nevezett, polgári szervezetnek álcázott, a fennálló törvényes rend ellen lázadó, közismert terrorista szervezettel is. A zelóták vezetőjét iskarióti Júdást az N. Jézus nevével fémjelzett bünszervezet tizenkét tagja között is megtaláljuk. Így a hatóságok okkal tételezik fel, hogy a két szervezet együttműködése – végső soron – a fennálló politikai rend megdöntésére egyesítette erőit. A zelóta helyi szervezetek N. Jézus jól fölépített, előre megtervezett, három éve tartó politikai izgatás fogalmát is kimerítő kampánykörútja során területileg Jézus prófétai hangvételű felszólalásainak sorrendjében aktivizálódtak. Így tették lehetővé a mindenkori beszédek elmondását azzal, hogy a szónoklatok helyét biztosították. Emellett folyamatos személyi védelmet biztosítottak N. Jézusnak és követői maroknyi csoportjának. A zelóta testőrség nem egyszer nem riadt vissza a tettelegességtől sem, nem kis kavarodást és személyi sérüléseket is okozva. A hivatalos belügyi erők minden esetben hatékonyan, az arányosságot figyelembe véve intézkedtek. Az előállítások száma a három év alatt so-

kasodott. Pilátus helytartó úrnak egyre több, szabadságvesztéssel és más intézkedéssel kellett megterhelnie a sorozatos rendbontásokat.

Híradónkat sporthíreinkkel, majd az időjárás-jelentéssel folytatjuk.

Maradjanak velünk, ne kapcsoljanak máshová. Igaz, nem is tudnak, mert a többi ókori csatorna sem létezik.

***

A történetet úgyszólván mindenki ismeri, csak egyfajta „átiratban”. Ha Barbara Thiering¹²⁴. filozófus és szövegmagyarázó, *A könyv, amelyet Jézus írt (János evangéliuma)* című művét olvassuk, akkor a hétköznapiokból kabbalisztikus¹²⁵. ezotériába¹²⁶. is emelkedünk néha, ha hagyjuk... Ha nem, akkor is kiderül, hogy ugyan egy teljesen más megközelítésben, mint amilyen módon most próbálunk a kétezer évvel ezelőtti események mögé látni, a történéseknek nem kell földön és természettudományokon túli megoldást keresni. A megoldás abban az ókori társadalomban és annak politikai közegében van, melyben Jézus is élt. Újból megerősítem, hogy ezen a földön szeretnék továbbra is állni, mert a megoldás itt van és nem „odafönn”.

A lepel másodlagos nyomai a vérfoltok, honnan származnak? Ha az eseményeket követem időrendben, akkor : 1. korbácsolás nyomok; 2. a töviskoszorú szúrt sebei; 3. a szegek nyomai; 4. a lándzsa szúrt sebe.

A nyomok ugyan mind nagypénteken „keletkeztek”, de ez a „kód” visszautal Jézus életének teljes hosszára, melyet természetesen nem fogunk vizsgálni, sem azért, mert nem vagyunk ehhez elég képzetek, sem azért, mert szétfeszítené az írás kereteit, harmadrészt pedig azért, mert csak részlegesen van közvetlen kapcsolatban Jézus korábbi életszakaszával. A restaurátori kérdések eredetileg mindig a műtárgy nyomaiból indulnak, műtárgyvédelem szempontjából szakmailag, kémiailag és bármilyen más megközelítésben is. Ha azt az utat járják végig, mely a nyomokat egyenként vizsgálja, és ebből hosszadalmas fejtegetések árán vonna le következtetéseket, akkor az olvasó számára unalmas gondolatsorokat kellene közreadnunk, mely több évtizedes kutatások, esetenként sziszifuszi, esetenként „nagyvonalú”, estenként tudatosan slendrián adattömegére támaszkodna. Ezért most a fordított úton haladunk. Jézus életének egyes eseményeit hozzuk kapcsolatba a leplen található nyomokkal.

A katolicizmus két vitathatatlanul kizárólag materialista üzenettel áll a hívei elé, melyeket ugyan lehet másképp félremagyarázni, de ép értékrendű embernek ezeket a másképp értelmezett verziókat nagyon nehéz besulykolni a tudatába.

Az egyik állítás az, hogy szűz szülte Jézust. Ez egy megmásíthatatlan tény. Persze a materiális öröklődési előzményekre gondolok. Pantera százados, mint már említettük, gyengéd kapcsolatot ápolt Mirjammal, azaz Máriával. Pantera „beavatkozása” a családi életbe, messzemenő jogi és egyéb vonzattal járt a korabeli zsidó jogszabályok, törvények és szokások ismeretében. A zsidó jog nem vette figyelembe, hogy Isten-e az apa vagy Pantera százados. A jogkövetkezmény mindenképp ugyanaz. A Biblia is konkrét tényről közöl. Jézust szűz szülte. Ez annyit jelent az adott korban, hogy az anya a teherbe esésekor jegyese volt valakinek, jegyben járt valakivel. Nem biológiai állapotot és nem egyéb családi állapot részleteket közöl, csak ennyit. A jegyben járó asszony szűz, mert egy évig el van tiltva a leendő férjétől is! Éppen a későbbi vagyonmegosztási és egyéb jogvitákat megelőzendő. Mirjam, akit a keresztény világ Máriaként ismer, két leánnyal indul az új házasságába, míg József egy fiúval, akit Jakabnak nevez. Ő lesz a későbbi Jakab apostol. Tehát mindegy, hogy ki az apa. Zsidó származásból a zsidó identitás az anyai vonalon öröklődik jogszerűen. Azon egyszerű megfontolásból, hogy csak az

anya a biztos. Az anya zsidó, tehát Jézus is zsidó. Ha viszont az „angyal intelmére” József nem veszi a nevére, akkor a fattyút jogilag erősen hátrányos állapot kíséri végig egész életén. Ezért aztán József nem dönt egyik jogban meghatározott megtorlási lehetőség mellett sem Máriával szemben, hanem nevére veszi Jézust. Jézus ennek az állapotnak mint lehetőségnek a tükrében teheti meg később, hogy Magdalai Máriát, a szíriai papnőt feleségül vegye, mert egyébként a betonkemény ortodox zsidó szabályozás ezt nem engedné. Magdalát, a tornyok városát ma is aktívan tárja fel az izraeli régészet. Szenzációs leleteikről itt most nem ejtenék szót. Magdalai Máriáról csak annyit, hogy ez a város, Magdala (GPS: É. sz.:32.5979393924 K. h.: 38.1805130625) több vallásnak adott otthont, melyek békésen megfértek egymás mellett. Magdala = a tornyok városa. A Mária Magdaléna vallási közössége torony alakú istentiszteleti helyeken tartotta a szertartásait. Innen „igazol át”, de hívhatom megtérésnek is, Mária Magdaléna a Jézuskövetők közé.

Tehát az egyik tény, hogy Jézust szűz szülte, aki a mai fogalmaink szerint nem volt szűz, nem volt hamvas, szinte kislányos, hanem érett nő, kétgyermekes anya volt.

A másik egyházi üzenet a materiális világról hamvazószerdán érkezik. Akkor, amikor a szentelt barka hamujával a hívő homlokára a pap keresztet rajzol, és a „szentelmény” kiszolgálása közben annyit mond: „Emlékezz ember, porból lettél, és porrá leszel”. Ekkor a mai tudományos szintnek is megfelelő korszerű materiális üzenetet ad át. Stefan Hokins¹²⁷, a nemrég elhunyt mozgásképtelen csillagász zsenivel az élen minden mai csillagász ezt állítja a „titoktalanított”, materiális világ egyre jobb megismerése közben. Elgondolkodtató, hogy az egyház közli a nyilvánvalót.

Mi köze ennek a lepelhez? Talán csak annyi, hogy a lepel materiális nyomokkal utal a világ legextrémebb paranormális¹²⁸ jelenségének beállított, nyilvánvalóan materiális megoldására. Minden ember abban hisz, amiben akar, én még csak befolyásolni sem szeretném a világlátását senkinek sem. A huszonegyedik század viszont nemcsak feljogosítja a többieket, hanem – a privát, szubjektív véleményem szerint – morálisan kötelez is arra, hogy ne egy idejétmúlt poros, gyermekded mesével etessük a következő generációkat akkor, amikor épeszű magyarázat is adható a jelenségre, melynek ismeretében az általa közvetített morális tartalom nem sérül. Ebből az következik számomra, hogy ezt a jelenséget huszonegyedik századi értelem részére megfoghatóvá és értelmezhetővé kell tenni. Hogyan jön össze a hit és az értelem? Pontosan úgy, ahogyan Szent Tamásnál, úgy ahogyan a katolikus teológia tananyaga tanítja és úgy, amint a lutheránus értékrend ezt a Tamást teszi az etikai értékelése csúcsára. Mit mond Tamás? Valami olyasmit, hogy ha nem tapinthatom sebeit, én akkor nem hiszem. Majd tapintja, és ő az egyetlen, aki az egész Bibliában „Én Uram, én Istenem” jelzővel illeti Jézust. Most arra nem térnek ki, hogy az 'Istenem' kifejezés a valós olvasatban mit is jelent, és ténylegesen kinek szólt, szólhatott. Mindenki maradjon a sajátjánál.

És megint Caravaggio.

Tamás tapintása több kérdést vet fel bennem is másokban is. Az egyik kérdés, hogy ez a Tamás kissé talán gyengeelméjű-e? Ugyanis, ő azt hiszi – mellelég nem alaptalanul –, hogy egy igazi hús-vér embert tapint. Aztán, ha a felületes „Bibliaismerés” helyett a valósat

vesszük elő, illetve nem kevés önkritikával hozzátanulunk gyér ismereteinkhez, akkor semmiféle falon, ajtón és ki tudja még min nem „levítál”¹²⁹. keresztül Jézus. Innen aztán a valós test tény, és nem magyarázkodás. A másik kérdés, hogy miért is kell ezt a Tamást „letaszítani” a katolikus, inkább a katolikus szemszögből az árulók sorába? Azért, mert nem „vakon” hisz, szól a hivatalos orákulum. És még mielőtt valakik kikérnék maguknak a vakhit téveszmének nyilvánítható jelzős szerkezetét, én visszavonulok, és rájuk bízom, hogy mit is mondanak helyette. A kételkedés joga viszont megillet, éppen a teológiai meghatározás okán, melyet a hitről állít az egyház is, de nem nagyon reklámozza.

Tamásnak csak megbizonyosodás kellett, de az igen... A megbizonyosodások helyett elég volt az egyetlen megbizonyosodás. Mi ebben a morálisan nem elfogadható?

És mit adott ő? Mit adott Tamás? Jézus számos tévedései közül az egyik legfontosabbra hívta fel mestere figyelmét. Arra, hogy egy olyan istenképről mesélni céltalan, mely az öt emberi érzékszervvel nem lokalizálható, érzékelhető. Igaz, Tamás még nem tudta azt, amit a B 612-es bolygó lakója, a Kis Herceg¹³⁰ tudott, bár a Kis Herceg is a bölcs rókától hallotta. Annyit tudott, hogy csak a szívével lát jól az ember. Jézus erről ugyan beszél, de rájön, hogy a hallgatóság ezt nem tudja, nem tudhatja. Még! Jön a jézusi megvilágosodás és a kijelentés: „Küldök nektek jeleket a megfelelő időben.” Tehát felhagy azzal a hozzáállással, hogy a jelek és csodák csak a kérges szívű gonosz zsidóknak kellene, mert az igazak hisznek! Az igazak ebből kifolyólag gyengeelméjűek lennének? Aztán kiderül, hogy a hívő gondolkodhat is, és ettől még nem kérgesszívű, legkevésbé nem hitetlen. A küldött jelek felismerése viszont valóban az individuumra van bízva. A lepel vérnyomai közvetve üzennek erről az eseményről is, hiszen ezeket a nyomokat „viszi” Jézus a feltámadás utáni találkozóra.

A Jézus életére vonatkozó adatokat leginkább egy idővonalra helyezve szemlélhetjük, és itt döbbenünk meg, hogy az életének 12.355 napjából bizonyíthatóan sokat nem ismerünk, áttételesen ugyan többet, de azok megközelítése több úton és esetenként nehezen magyarázhatóan oldhatók csak meg. Az a tizenhét év, amikor Jézus „nincs meg”, persze csak kizárólag a Biblia számára, az az időszak 6205 nap, persze mindig 365 napos évekkel számolva az egyszerűség kedvéért, mert akkor még ezt az időszámítást sem ismerte az emberiség. Ez már az életének fele.

Hogyan is kezdődött?

Jézus 13 éves kora körül „eltűnik” a szentírásból, és sokáig „nincs meg”. Van olyan vélemény, mely szerint tizenhét éven át készül a küldetésre. A bibliai, Szentírási időszámítás a világ legrelatívabb viszonyszámait adja, így aztán akár nagyobb eltéréseken sem szabad fennakadni. Ha a Tóra világteremtés-történetétől kezdek visszahátrálni az időben, és közben más ismeretekkel akarnám összevetni a kapott dátumokat, hát bizony nagy bajba kerülnék. Röviden annyi mondható, hogy ha a Szentírás időpontjait tényleg szentírásnak vennék, akkor a dinoszauruszok meg se tudtak volna születni, nemhogy megkövesedni. Ennyit a pontosságról, vagy talán a pontatlanságról.

Úgy kezdődött, hogy Jézus eltűnt a történetből. Názáretből elmegy. Ha katolikus történetet mondok, akkor valahogy úgy kezdeném, hogy elhívást kapott az Atyától, és elment felkészülni a küldetésre, elvonult a világtól. Persze a felkészülés kissé hosszan tartott, mert 13- és 30 éves kora között 17 év van. A téma szempontjából teljesen érdektelen, hogy a valóságban hány évesen megy el otthonról. Egy tisztességes názáreti polgár csak annyit tapasztal, hogy az erősen deviáns Jézus egy idő után nem akar segíteni az apjának, inkább meglóg. Ennyit lát. Levonja következtetést, amit ma is ismerünk, legyünk őszinték, esetleg saját gyerekeinkkel kapcsolatban is. Így hangzik: ezek a mai fiataloknak semmi sem szent, ezek otthagyják öreg szüleiket, és nem segítenek nekik. Ez történt. Teológusok, vallástörténészek és mások mondhatnak, amit akarnak, én ebben a kérdésben sem szállnék vitába senkivel, csak a földhöz ragadt tényeket közlöm. Ennyi az, ami látszik. Majd elmúlik a több mint másfél évtized, és megjelenik egy felnőtt férfi, aki magáról azt állítja, hogy ő az, aki elment Názáretből. El-

mondja, hogy itt mindenki bűnös, és nem így kellene élni azzal az Istennel, akit ezek az emberek évezredek óta félnek. Ennek a jövevénynek igen nagy szerencséje van, mert megússza anélkül, hogy agyonverjék. Elfut Názáretből Jeruzsálembe, majd úgy 592 év múlva egy Mohamed nevű plagizátorra¹³¹. Mekkából Medinába fut majdnem ugyanezért.

Ez a menekülés hogyan is hangzik a bibliai köntörfalazással megfogalmazott szövegben?

Ekkor, amikor az alábbi idézett szövegrész elhangzik, nem a Jeruzsálemben álló egyetlen templomban beszél, mert ott szóhoz sem juthat, szólásra sem emelkedhet. Nem felel meg a követelményeknek, melyek betartása, melyek „elérése” a hatalmon lévő csoporthoz teszik egyre hasonlatosabbá, és kényszerítenek rá egy, elsősorban érdekrendet a maguk marginális^{129/a} értékrendjével együtt. Ilyen előfeltételekkel lehet ma is tudományosnak mondott minősítések ilyen-olyan szintjére felkapaszkodni. Igen, ehhez szellemileg is sokat kell a cél érdekében tenni, de az az összes erőfeszítésnek a jóval kisebb hányada, mint a többi háttérhasonulási kényszer elfogadása. A sokkal nagyobb, a környezet végsőkéig próbára tett türelme, és az illető saját elveinek az egyre nagyobb feladása, a kis csoport önös csoportérdekeihez való mindenáron történő hasonulása adja. Jézus mindent megtesz mint aspiráns^{129/b}, és ezért lehet majd később a templomban úgy citálni az írást, tudjuk,... „mint akinek hatalma van...” Addig nem. Ez csak egy zsinagóga, azaz imaház. Tehát mit adnak Jézus szájába a bibliáírók?

„Abban az időben: Jézus beszélni kezdett a zsinagógában: »Ma beteljesedett az Írás, melyet az imént hallottatok.« Mindenki helyeselt neki, és csodálkozott a fönséges szavakon, amelyek ajkáról fakadtak. »De hát nem József fia ez?« – kérdezték. Ekkor így szólt hozzájuk: »Biztosan ezt a mondást szegezitek majd nekem: Orvos, gyógyítsd önmagadat! A nagy tetteket, amelyeket – mint hallottuk – Kafarnaumban végbevittél, tedd meg a hazádban is!« Majd így folytatta: »Bizony mondom nektek, hogy egy próféta sem kedves a maga hazájában. Igazán mondom nektek, sok özvegy élt Izraelben Illés idejében, amikor az ég három évre és hat hónapra bezárult, úgyszólván nagy éhínség támadt az egész földön. De közülük egyikhez sem kapott Illés küldetést, csak a szidoni Száreptában (GPS: É. sz.:33.5570691 K. h.:35.372948) élő özvegyasszonyhoz. Ugyanígy Elizeus próféta korában is sok leprás élt Izraelben, s egyikük sem tisztult meg, csak a szíriai Namán.« Ezt hallva a zsinagógában mind haragra gerjedtek. Felugrottak, kiűzték őt a városon kívülre, és fölvezették arra a hegyre, amelyen városuk épült, a szakadék szélére, hogy letaszítsák. De ő áthaladt közöttük, és eltávozott.” **Lk 4,21–30**

Klasszikus bibliai mellébeszéléssel mindenről szó van, csak arról nem, hogy Jézus a szokásos arroganciájával belegyalogol az emberek lelki világába, és majd még másoknak kellene elnézést kérni, hogy ő mondott valamit, miközben maga is, áttételesen ugyan, de bizonyítja Illés hatástalan eljövételét, melyről fentebb már esett szó.

A három év arról szól, hogy ő, Jézus „mond valamit”. Mindig olyat, amivel megbotránkozhat. Mindig olyat, amivel az Isten szavát meghazudtolja, átírja, megmásítja. Újból azt állítom, hogy ez az istenkáromlás minősített példája, folyamatosan elkövetve. Innen tudható, ő is tudja, hogy a kivégzés elkerülhetetlen. Mind a zsidó, mind a római jogot ismeri, tehát tudja, hogy éppen melyiknek és mikor mond ellent. Ezek az ellentmondások nem hozzák meg még áttételesen sem a lelki megigazolást az embereknek. Egy dologra jók, és ezt a zseniális felismerést kár lenne tagadni – a jézusi valláspolitikai harc folyamatosan odázza el a nyílt konfrontációt a zsidó elnyomottak és a rómaiak között. Jézus tudja, hogy abban kizárólag a teljes vereség juthat a zsidóság osztályrészül. Ez aztán az ő „jóslataiban” be is válik. A templom lerombolásában¹³², a Bar-kohba¹³³-lázadás leverésében és megtorlásában, Maszada¹³⁴ ön-

pusztító, de páratlan hősiességében. De ez már bővebb zsidótörténelem. Javaslom, nézzenek utána, főképp Maszada ostromának.

Tehát az aktív küldetés egy futással kezdődik, melynek közvetlen felismerése, az hogy „senki sem lehet próféta a maga hazájában”. Ezzel kezdődik és a „küldök nektek jeleket a megfelelő időben” felismeréssel fejeződik be. Közben van három év, melynek biblikus olvasata nem az, amit az egyház hivatalosan tanít, de én ezzel sem vitatkoznék, mert, Barbara Thiering, Hans Küng, de még Sigfried Grän OMF¹³⁵. is és más filozófusok ezt (is) megteszik, tették helyettem. A fentebb említett napok mennyiségéből a három év megint csak a Gergely-naptár időszakítása szerint 3 x 365 nap = 1095 nap ebből a napmennyiségből, a legkülönbélebb megközelítésekben számolják azokat a napokat, amelyeket a mai ismeretanyag bizonyítottnak vél, arra vonatkozólag, hogy Jézus azokban a napokban mit tett, hol volt, vándorolt-e, vagy éppen tanított-e. Ezeket az adatokat akárhogy csűrjük-csavarjuk, az 1095 napnak csak egy igen kis hányada igazolható mint a tevékenység aktív ideje. Hol van a közbülső időben? Még egyszer, egyetlen szóval: illegalitásban. A három év folyamatos menekülés, bujkálás. Részben az egyre ellenségesebb zsidó hatóságok elől, részben pedig a folyamatosan erősödő római belügyi körözés elől. Barbara Thiering könyve betekintést ad abba, hogy pontos ismereteink vannak, méter pontos távolságokra és úton töltött időkre, még sok esetben a megnyilatkozások sorrendjére is. Tehát nem kérdéses, hogy a többi idő, az idő nagyobb hányada, inaktív a politikai tevékenység tekintetében. A versenyfutást az üldözőkkel és az idővel, a rokonai és a baráti köre is segítik. A zelóta sejtek látják el az őrző-védő szolgálatot, mely nem csak az ellenzöktől, de az „ellenpróféták” acsarkodásától és tettelegességétől is védik. A zelóta parancsnok, aki az új forradalmi eszme mellé állt, nem véletlenül kell az apostolok sorába. Tudjuk, hogy nem csak „gonosz árulóvá” lett, de a csapat házi pénztárát is ő kezeli. „Júdás a pénztáros, ő vásárolt be.” Jn.13.29. Ő iskarióti Judás, a profi. Ő fizette a saját embereit is a védelemért. Ha ez nem lett volna, Jézus, csak úgy nem „ment volna át” a felbőszült tömegben. Milyen pénzeket kezelt Judás? Adományokat, melyből a három éves kampányt finanszírozták. Akkor sem volt ingyenes egy politikai kampány, főképp, ha az három éven át tartott. Kik finanszírozták? Másodsorban: „Sokan mások, akik vagyonukból gondoskodnak!...” (jelen időben) Lk.8,-1–13. És elsősorban? Az evangélium három nevet említ, abból a számos női követőből, akik ugyanúgy, mint egy roszkárért ma, akkor „megőrültek” Jézusért. Ezt a *Jézus Krisztus szupersztár* című film igen jól jeleníti meg, bár a farmernadrágoktól akkor, amikor először láttuk a filmet, még nem tudtunk elvonatkoztatni. A három magas társadalmi szintről jött nő Magdalai Mária, a tornyok vallásának korábbi papnője, a másik egy Zsuzsanna és a legkonkrétebb személy Johanna, aki Kuza felesége. Kuza, Heródes Antipas intézője. A nők hozzák a pénzt, Judás kezeli. A tizenkettő plusz egy ebből él és a természetbeni adományokból. A kumráni¹³⁶. kolostor aszketikus, szigorú, innen nézvést bonyolult rendszerű életviteli parancsai mellett mégis azok a vendéglátásából is élnek. De pénz nélkül akkor sem ment. A pénz a zsidó és római társadalmi elitől származik, annak a prédikátornak, aki tulajdonképpen ellenük uszít. Ismerős, ugye?

A próféták (próféta = Isten embere) közti acsarkodásról egymás közti, a közterületen a nyilvánosság előtti „balhékról” egyetlen idézetet adnék itt közre. 12-ben, tehát amikor Jézus 12 éves volt, amikor bemutatták a templomban, akkor Heródest kéri föl a görög Olümpya¹³⁷. bizottsága, a nyári sportjátékok védnökének, díszvendégének, ő ezt elfogadta. Jelentős összeggel támogatja is a játékokat Heródes. El is megy a játékokra. A kormillió ismerős, mert manapság sincsen másképp. Nagy a tömeg, minden drága, mindenhol, mindent árulnak,

közben a próféták a sarkokon kiabálnak, és a sportjátékok oldalvizén a prostituáltak, a zsebtolvajok és sok más szegmense a társadalomnak ugyanúgy működik, mint ma. A szemelvény azért is fontos, mert Jézus kivégzésekor Jeruzsálemben, ugyan egy más ünnep okán, de a város légköre megtévesztésig hasonlatos. Az akasztás egy figyelemre se méltatott mellékes esemény.

Az olimpiai játékok első ezer éve című könyv (M. I. Finley – H. W. Pleket) 34. oldalán a következőt olvashatjuk i. sz. I. századi, Diogenésztől származó satirikus hangú korhű, bár nem i. szerinti 12-ből származó írásának részletéből:

„Poszeidón temploma körül számos nyomorúságos szofistát lehetett hallani, amint egymást túlkiabálják és ócsárolják, miközben úgynevezett tanítványaik verekedtek egymással. Írók hangosan olvassák pocsek elmeszüleményeiket. Sok költő versét szavalta, mások tapsától kísérvé, számos bűvész forgatta ki a törvényt, és nem kevés alkalmi árus házalt minden néven nevezhető áruval.”

Ez a légkör „lengi majd körül” Jézust is a pénteki keresztre feszítéskor. És sok más sem illik a józan történelmi vallástörténeti logikába. Csak időben utólag visszavetítve, politikai indításokból leírt eseménysorként értelmezhető sok állítás. Korábban, a „keresztelés” lehetetlen, mert Jánosnak fogalma sem lehetett, hogy egyáltalán lesz kereszt. Ennek az elvont filozófiai logikájához túl korán volt a történet szereplője. Jézus sem sietett a „kereszteléssel”, a galambot pedig az egyház nem találta még ki. Azon ok miatt, hogy ekkor még „egyházcsíra” sincsen, nemhogy döntésképes profi érdekszervezet, amivé később válik. A Messiás ekkorra kinyilatkoztatja önmagát, és a csodáit műveli. Szám szerint hét csodát. A csodakutatás, mely külön szakterület, pontos megoldásokat, feloldásokat kínál. A hozzáállásuk ezekhez a kérdésekhez ugyanaz, mint amit ebben a gondolatsorban követünk mint vezérfonalat. És ez úgy hangzik, ami a Bibliában le van írva, az tény. Tényként kezelik, és ehhez képest adnak magyarázatokat. Két közismert párhuzamot említenék, tudatosan a jézusi csodákat érintetlenül hagyva. Mindkettőt a tíz csapásnak nevezett egyiptomi, mózesi jóslat beteljesedéseként értelmezik ma sokan. Az egyik az, amikor a Nílus vize véres lesz. Ma tudjuk, hogy ilyen jelenség több álló- és folyóvízben is tapasztalható. A műholdak fürkésző szemei elől ezt nem lehet már eltagadni. Egy algafeleség felszaporodása az oka, a víz vörösre színeződésének. Az egyébként hiperintelligens és nagytudású Mózes ezt honnan tudta előre, azt én nem tudom, de nem is ennek az írásműnek a feladata ezt kutatni. A másik példa, az elsőszülöttek halálának megjósálása már egészen más dolog, mert ahhoz nem kellett látnoki képesség, „csak” logikus gondolkodás. A szárazság gabonahiányhoz, a gabonahiány éhínséghez vezetett. Az ókori etika, logika, hagyománytisztelet az elsőszülöttet privilegizált helyzetben tartotta mindig. Nem kellett hozzá látnoki képesség, hogy a kenyerek felét az uralkodó rituálék és törvények okán mindig az elsőszülött kapja. Ezek a kenyerek a végén már csírázott, tehát mérgező gabonából készültek. A fél kenyérben halálos adag volt, a kisebb darabokban nem. Ugyan a többi gyerek lehet, hogy éhen halt, de akinek a minimális élelmiszere megvolt, az átvészelte egészségesen és csonttá fogyva az éhínséget, míg az elsőszülöttek kivétel nélkül elpusztultak.

A hét csoda csak a rend kedvéért, sorrendben: 1. A víz borrá változtatása (János 2:1–12) 2. Gyógyítás a távolból (János 4:46–54) 3. Vedd fel ágyadat – 38 év után (János: 5:1–18) 4. Ötezer ember megvendégelése (János: 6:1–15) 5. A vízen járás (János: 6:16–21) 6. A született vak gyógyítása (János 9:1–41) 7. Lázár „feltámasztása” (János 11:1–53)

Jézusnak az elfogatásáig egyetlen haja szála sem görbült meg. A 33-as széder est után viszik Pontius Pilátus elé, aki azonnal Heródeshez küldi, aki (joggal) nem akar foglalkozni ezzel a néptanítóval, már csak azért sem, mert a Kuza felesége is „ennek vitte a pénzt”. De azért is jogos az álláspontja, mert nem a saját territóriumán belül van. Itt ő nem király, hanem vendég. A peszah körüli „bulizásra” jött, és nem akar, de nem is törvénykezhet. Pilátust az indítja a döntésre, hogy Názáret Jézus szülővárosa, és ezzel a „názáreti” illetékessége, Heródes negyedes fejedelem¹³⁸. uralkodási területén van.

A legelső sebhelyeket a korbácsolás okozza. Ez nem Pilátus túlkapása és gonoszsága, hanem a halálra ítélet elleni kétségbeesett helytartói intézkedés. Pilátus sem olyan gonosz, mint ahogyan nagyon kényelmes, bár értelmetlen ezt róla csökönyösen állítani. Ettől az eseménysortól kezdődik a szenvedéstörténetnek nevezett körülbelül 60 órányi időszak, melyet Júdás „árulása” visz az előre pontosan megtervezett csúcspontra.